

Lastenhoitaja Lugtonin verho

Lastenhoitaja Lugton nukkui. Hän oli päästänyt kuuluville yhden muhkean kuorsauksen. Hän oli painanut päänsä, sysännyt silmälasit ylös otsalle, ja istui nyt takansuojuksen edessä sormi pystyssä ja siinä sormustin, ja neulansilmästä pursui riippuva pumpulilanka, ja hän kuorsasi, kuorsasi, ja hänen sylissään oli iso, koko esiliinan peittävä pala kuviollista sinistä kangasta.

Siihen kuvatut eläimet eivät liikahtaneetkaan ennen kuin lastenhoitaja Lugtonilta pääsi viides kuorsaus. Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi — ahaa, vanha nainen oli vihdoinkin unessa. Anti-looppi nyökkäsi seepralle, kirahvi haukkasi puunlatvasta lehden, kaikki eläimet alkoivat hyppiä ja teutaroida. Sillä sinisen kankaan kuviointi muodostui villieläinryhmistä, ja niiden alapuolella oli järvi ja silta ja kaupunki, jossa oli pyöreät katot ja pikkuruiset miehet ja naiset katselivat ulos ikkunoista ja ratsastivat hevosilla sillan yli. Mutta samalla hetkellä kun lastenhoitaja Lugtonilta pääsi viides kuorsaus, sininen kangas muuttui siniseksi ilmaksi, puut huojuivat, kuului järven veden loiske, ja näkyi kuinka ihmiset ylittivät sillan ja heiluttivat käsiään ikkunoista.

Nyt alkoivat eläimet kulkea. Ensimmäisinä lähtivät norsu ja seepra, seuraavina kirahvi ja tiikeri, strutsi, mandrilli, kaksitoista murmelia ja mungolauma seurasivat, pingviinit ja pelikaanit vaappuivat ja vaapersivat vierellä väliin toisiaan nokkaisten. Niiden yllä hehkui lastenhoitaja Lugtonin kultainen sormustin aurin gon lailla, ja lastenhoitaja Lugtonin kuorsatessa eläimet kuulivat tuulen suhisevan metsän läpi. Eläimet olivat menossa juomaan, ja niiden marssiessa sininen verho (sillä lastenhoitaja Lugton ompeli verhoa rouva John Jasper Ginghamin olohuoneen ikkunaan) muuttui nurmeksi ja ruusuiksi ja päivänkakkaroiksi; ja siinä oli valkoisia ja mustia kiviä, lätäköitä ja kärryiteitä ja pieniä sammakoita, jotka hyppelivät vikkellästi, etteivät norsut tallaisi niitä. Alas ne kaikki menivät, alas mäkeä järvelle juomaan. Ja pian kaikki olivat koossa järven äyräällä, jotkut kumartuivat alas, toiset heilauttivat päänsä ylös. Toden totta, se oli kaunis näky — ja ajatella, että kaikki tämä lepäsi lastenhoitaja Lugtonin sylissä

hänen nukkuessaan windsortuolissaan lampun valossa — ajatella, että hänen esiliinaansa peittivät ruusut ja nurmi, ja kaikki nämä villieläimet tömistelivät siinä, vaikka lastenhoitaja Lugton pelkäsi kuollakseen tökätä edes sateenvarjoaan kalterien väliin eläintarhassa! Pieni musta koppakuoriainenkin sai hänet hätkähtämään. Mutta lastenhoitaja Lugton nukkui, lastenhoitaja Lugton ei nähnyt yhtään mitään.

Norsut joivat, ja kirahvit näykkivät korkeimpien tulppaanipuiden lehtiä, ja sillan yli tulevat ihmiset heittelivät niille banaaneja ja sinkosivat ananaksia korkealle ilmaan ja ihania kullankärsäisiä kvittenillä ja ruusunlehdillä täytettyjä kääryleitä, sillä apinat pitivät niistä valtavasti. Vanha kuningatar purjehti ohi kantotuo lissaan, armeijan kenraali marssi ohi, ja pääministeri, amiraali, pyöveli, ja tärkeät virkamiehet, joilla oli asioita tuossa kaupungissa, joka oli oikein kaunis paikka nimeltä Millamarchmantopolis. Kukaan ei tehnyt pahaa noille herttaisille eläimille; moni sääli niitä, sillä kaikki tiesivät, että pieninkin apina oli lumottu. Sillä eräs suunnaton syöjätär piti niitä vallassaan, ihmiset tiesivät sen, ja sen suunnattoman syöjättären nimi oli Lugton. Ihmiset näkivät hänet ikkunoistaan valtavan korkeana hahmona. Hänen kasvonsa olivat kuin vuoren seinä suunnattomine jyrkänteineen ja rinteineen ja silmäkuiluineen ja hiuksineen ja nenineen ja hampaineen. Ja kaikki eläimet, jotka eksyivät hänen alueelleen, hän jähmetti elävältä, niin että ne seisoivat koko päivän liikkumattomina kuin kivet hänen sylissään, mutta kun hän nukahti, silloin ne vapautuivat ja tulivat illansuussa alas Millamarchmantopolikseen juomaan.

Yhtäkkiä vanha lastenhoitaja Lugton tempaisi verhon yhteen sykkyrään.

Sillä lampun ympärillä surisi iso lihakärpänen, joka herätti hänet. Hän ryhdistäytyi tuolissaan ja pisti neulan kankaaseen.

Sekunnissa eläimet syöksähtivät paikoilleen. Ilma muuttui siniseksi kankaaksi. Ja verho lojui liikkumattomana hänen sylissään. Lastenhoitaja Lugton tarttui neulaan ja jatkoi rouva Ginghamin olohuoneen verhon ompelua.

Virginia Woolf, *Nainen peilissä* (1922–1925)
Suom. Kaarina Ripatti (1987)